

TIMMY TABER

DET ER FØRST SLUT,
NÅR JEG SIGER, DET ER SLUT

STEPHAN PASTIS

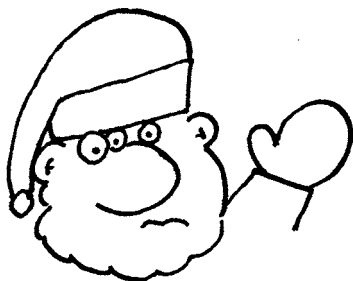
På dansk ved Johnnie McCoy

★ ★
Alvilda
★

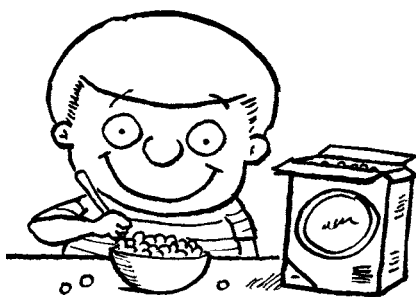
Timmy Taber 7: Det er først slut, når jeg siger, det er slut
er oversat fra engelsk efter
TIMMY FAILURE – IT'S THE END WHEN I SAY IT'S THE END
af Johnnie McCoy
Copyright © 2018 by Stephan Pastis
Timmy Failure Font Copyright © 2012 by Stephan Pastis
By arrangement with Writers House and Ia Atterholm Agency
First published in 2018 by Candlewick Press
Dansk udgave: © 2019 Forlaget Alvilda, København
Bogen er sat med Nimrod hos Kat·Art
1. udgave, 1. oplag
Trykt i 2019 af CPI – Clausen & Bosse, Leck
ISBN 978-87-415-0577-0
www.alvilda.dk

Tilegnet min fætter, Nick Treben, som
tegnede den her mærkelige julemand
på et julekort og aldrig havde
forestillet sig, at jeg ville stjæle den
og bruge den i en bog.

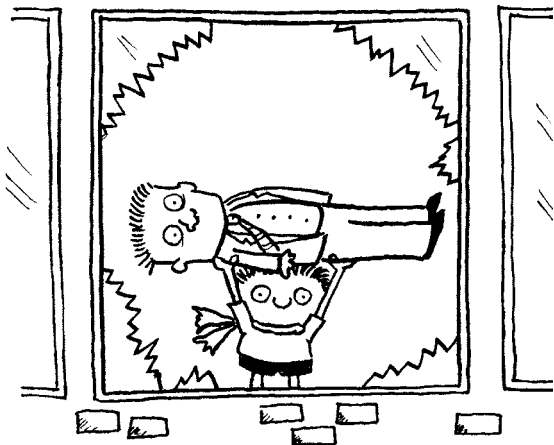

En neglebidende
indledning, som vil
give dig en ubetvingelig
lyst til at læse videre.
Indeholder også en
køempestor kylling.

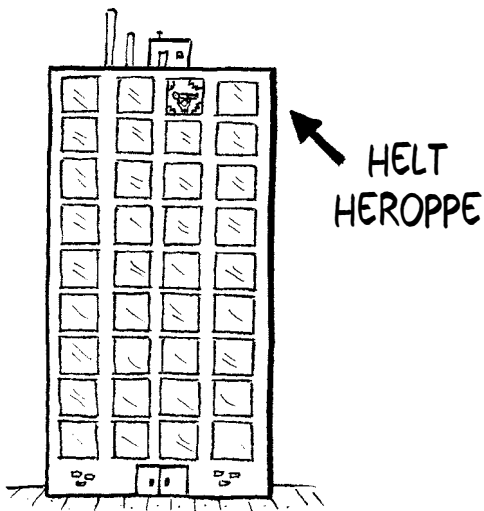
Mange børn begynder deres dag med at spise et godt, nærende morgenmåltid.

Jeg begynder min med at kaste en skoleinspektør ud ad vinduet.

Et vindue på øverste etage af et tietagers højhus.

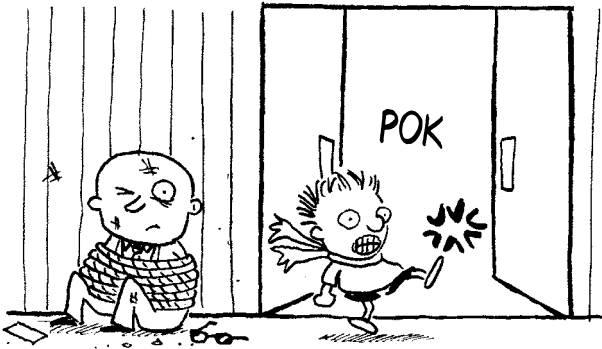
Allerede da jeg blev nægtet adgang til baren, anede jeg, at det ville ende på den måde.

Jeg kunne endda fremvise ID.

Jeg uskadeliggør dørmanden med en blanding af charme og kampsportsteknik og spar-ker døren til baren op.

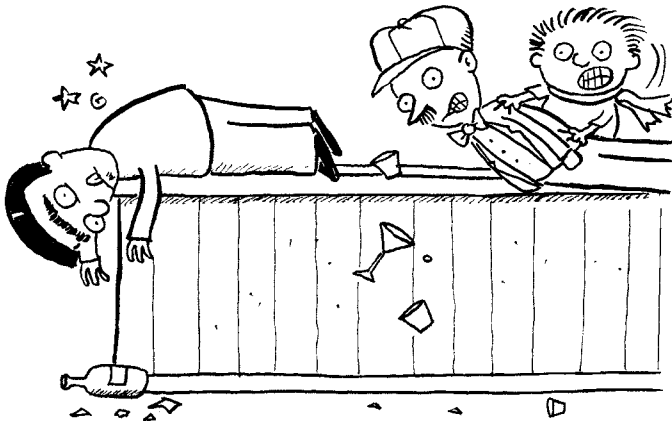
Her bliver jeg mødt af to gorillaer, som jeg har mødt før: Volmer Bjørn, også kendt som "Vold Mod Børn", og Carlo "Bowlingfidus" Prahl.

”Hør, gutter,” siger jeg til dem. ”Vi behøver ikke gøre det her. Jeg er ikke ude på ballade. Jeg vil bare gerne have en drink.”

Men de er ligeglade.

Så jeg kyler dem hen ad bardisken, som var de bowlingkugler.

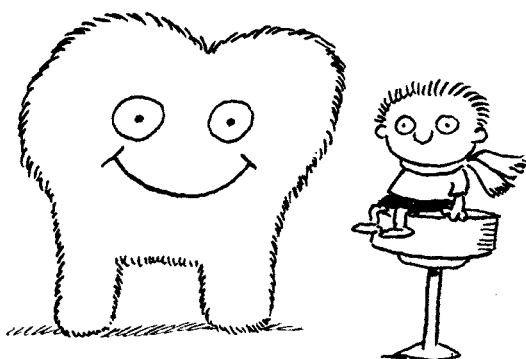
Og tager plads i baren, der nu er blevet forladt af alle de andre kunder. Men jeg er helt kold – som den uåbnede ølflaske, der truende bliver løftet over mit hoved.

”Dr. P. Insel,” mumler jeg og trommer med fingrene på den blanke bardisk. ”Jeg burde have sagt mig selv, at de ville pudse en tandlæge på mig.”

”Nemlig,” siger han truende. ”Og jeg har forstærkning med.”

Jeg vender omkring og ser hans håndlanger.

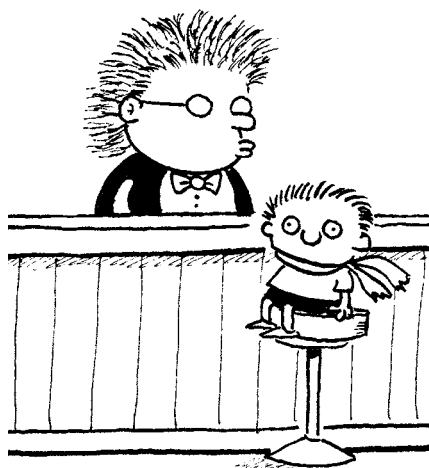

”Jeg er ikke kommet for at lave ballade,” siger jeg til Kalle Kindtand.

Det er en ekstremt anspændt situation. Alle står bomstille.

Bortset fra bartenderen, der har gråsprængt hår og kommer vraltende hen mod mig på den anden side af disken.

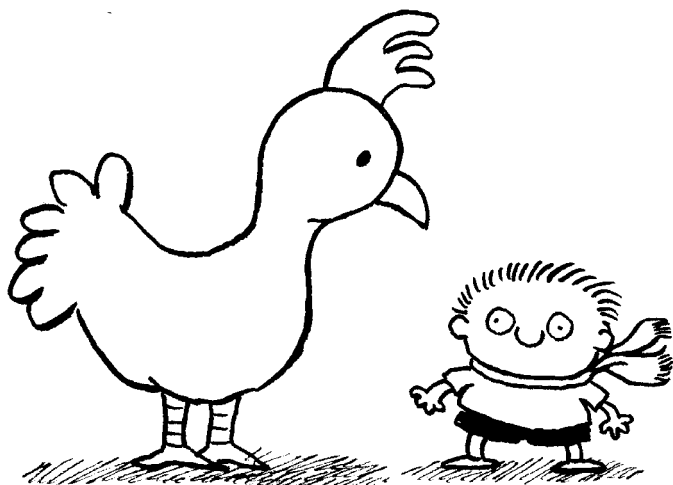
”Hva’ ska’ du ha’?” spørger hun.

”Whisky. Uden is,” siger jeg. ”Og du skal ikke prøve på at lave numre med mig, Nitte.”

I samme øjeblik dukker hun sig. Jeg ser et glimt af et næb i spejlet og vender omkring.

”Edward Higglebottom den Tredje!” råber jeg og springer ned fra barstolen. ”Jeg havde ikke forventet at skulle stå over for en kæmpekylling i dag.”

Brøkdelen af et sekund senere eksploderer baren i et orgie af vold.

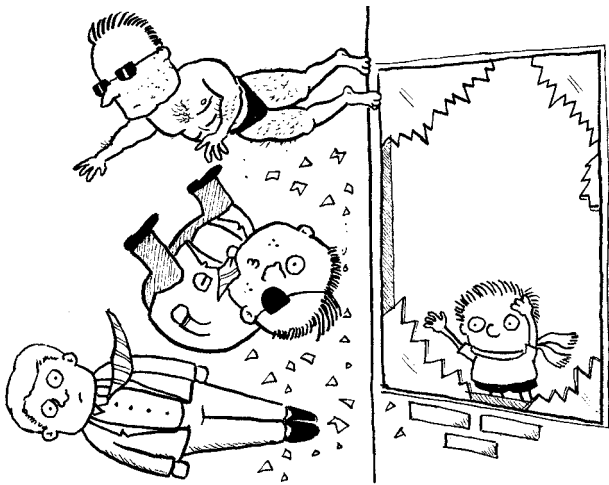
Slag. Spark. Kyllingefjer.

En efter en kyler jeg lejermorderne ud gennem panoramavinduet.

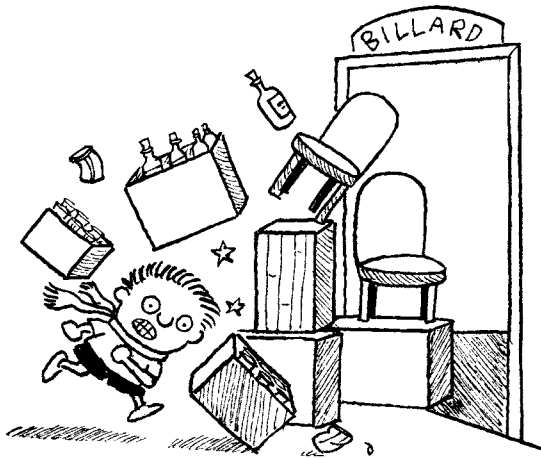
Niels ”Speedo-Svend”.

”Tiltalende Paula” Bentzon.

”Dangermouse” Dinesen.

Jeg løber hen mod billardrummet og vælter på vejen den i al hast etablerede barrikade.

Så træder jeg ind i det skumle, mørke lokale.
Hvor inspektør Mølhus står og vifter med en
billardkø.

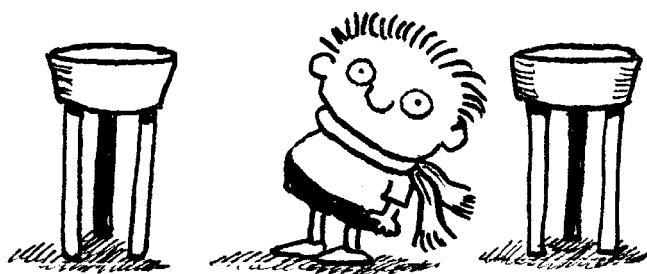
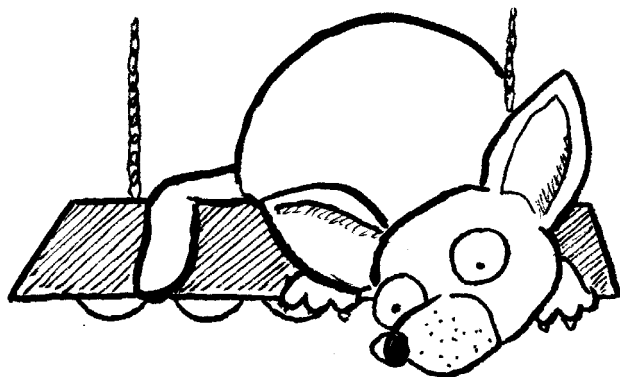
”Så mødes vi igen,” siger jeg.

”Se nu, hvad du har gjort,” siger han og
kaster et blik ind i det raserede barlokale.

”Der er begået fejl,” siger jeg. ”Men ikke af
mig.”

”Okay, men hvis du vil have fat i mig, skal du

først ordne flænserchihuahuaen,” siger han og peger på en gigantisk chihuahua, der hænger i loftslampen.

Jeg tilbyder chihuahuaen en godbid.
Den slikker min hånd og løber sin vej.

”Jeg havde forventet mig mere af den,” siger Mølhus.

Jeg kigger på ham, mens han svinger billardkøen foran sig som en kølle og bakker væk fra mig.

”Jeg havde blot det ene ydmyge ønske at erobre verdensherredømmet,” siger han. ”Men du stillede dig i vejen for det, Timmy Taber. Så jeg var nødt til at knuse dig. Med ligninger, som du aldrig senere i dit liv ville få brug for at kunne. Uvarslede prøver. Kedelige romanværker, som du ikke kunne holde ud at læse.”

”Jeg ved det,” siger jeg. ”Og du gjorde det under dække af at være en almindelig skoleinspektør.”

”Ja.”

”Men hvad er din sande identitet?” spørger jeg.

”Jeg arbejder som hemmelig agent for en stor forbryderorganisation. Det gør alle skoleinspektører.”

”Det er klart.”

”Gør, hvad du vil,” siger han. ”Men du får mig ikke levende.”

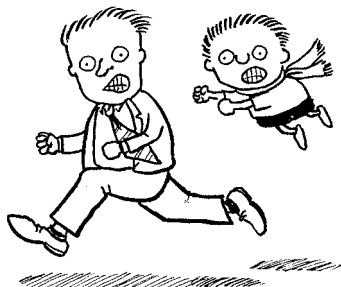
”Det her kan godt gå hen og blive grimt,”
siger jeg.

”Præcis sådan som skoleinspektører kan lide
det,” svarer han.

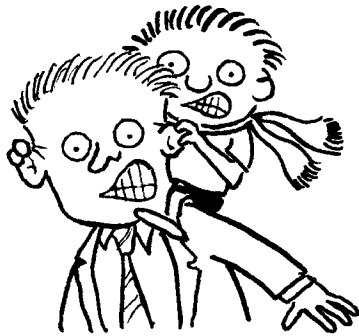
Og da jeg vender mig om for at tjekke, om der
er flere af hans håndlangere i lokalet, sparker
han mig i knæhasen, så jeg falder.

Mens jeg kæmper mig på benene igen, løber
han hen mod døren. Som en puma springer jeg
op på ryggen af ham.

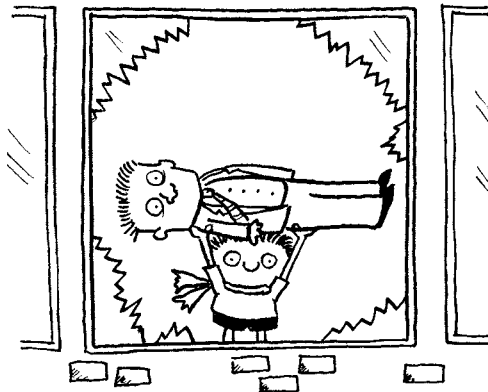

Siddende højt oppe på hans skuldre tager jeg fat i hans ører og styrer ham ind i bardisken og bordene og væggene.

Fortumlet og omtåget synker han sammen på gulvet.

Jeg slæber ham hen mod det knuste vindue og løfter ham højt op over hovedet.

”Nej, vent, vent!” gisper han. ”Lad os indgå en aftale.”

”Jeg kan nu udslette min fjende for evigt. Du kan ikke tilbyde mig noget, der er bedre end det.”

”Det tror jeg godt, jeg kan.”

”Så spyt ud, men hurtigt!” siger jeg. ”For du er meget tung. For ikke at sige korpulent.”

”Næste tirsdag,” siger han, ”får din klasse en geografiprøve. Hvis du skåner mig nu, kan jeg sørge for, at du ikke behøver at tage den.”

”Men får jeg så alligevel en god karakter?”

”7,” siger han.

”12,” siger jeg

”10,” siger han.

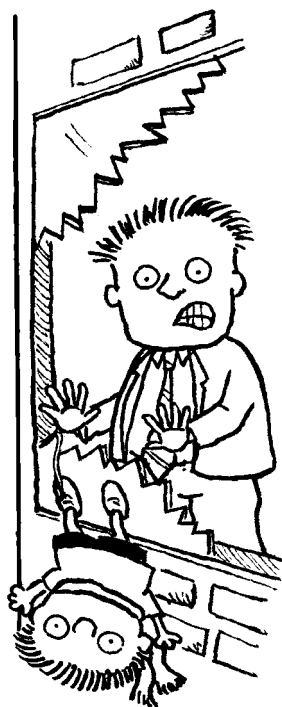
”Okay,” siger jeg og sætter ham ned på gulvet.

Og idet jeg gør det, skubber han mig med begge hænder.

Jeg falder ud ad vinduet.

Mit snøreband vikler sig om et eller andet.

Og mit liv hænger nu bogstavelig talt i en tynd tråd.

”Din djævel,” siger jeg, mens jeg dingler frem og tilbage som et pendul i et bornholmerur.

”Nu er det slut med Timmy Taber,” siger han og bøjer sig ned for at skære snørebåndet over med et glasskår.

”Det er først slut, når jeg siger, det er slut!” erklærer jeg.

Han filer snørebåndet over.

”Okay, NU er det slut,” siger jeg.

Jeg falder.

Men inden jeg forsvinder, når jeg at ytre et par visdomsord:

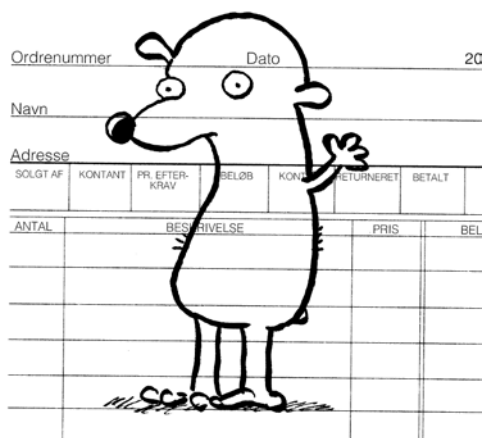
KAPITEL

I

Savnet

”Så han sådan ud?” spørger jeg min isbjørn, Mega, og viser ham en tegning, jeg har lavet.

0802151

”Beklager det dårlige papir,” tilføjer jeg. ”Det var det eneste, jeg kunne finde i huset.”

Mega stirrer på tegningen.

”Ligner det ham så, eller hvad?” spørger jeg.

Han ryster på hovedet.

'Mindre' viser han med poterne.

Som gammel opdager er jeg trænet i at tegne fantombilleder. Jeg har tegnet rigtig mange, men Mega er det mest besværlige vidne, jeg nogensinde har arbejdet med.

"Sådan her så?" spørger jeg og viser ham endnu en tegning.

0802154

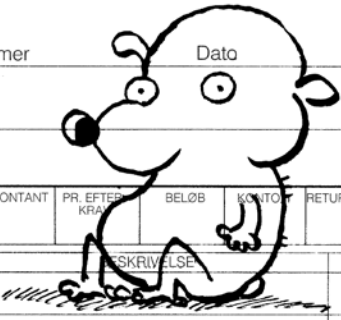
Ordrenummer	Dato						20
Navn							
Adresse							
SOLGT AF	KONTANT	RYGTER-	BELØB	KONTO	RETURNERET	BETALT	
ANTAL	BESKRIVELSE				PRIS	BELØB	

'Rundere' viser han med poterne.

”Sådan her?” spørger jeg igen. ”Ser din storebror sådan her ud?”

0802553

Ordrenummer	Dato		20				
Navn							
Adresse							
SOLGT AF	KONTANT	PR. EFTER KRAV	BELØB	KONTO	RETURNERET	BETALT	
ANTAL	BESKRIVELSE		PRIS	BELØB			
							

Så bliver min isbjørn pludselig tavs.

Han tager tegningen ud af hænderne på mig og går lidt væk med den.

Han sætter sig på græsset og stirrer på tegningen, som var det hans storebror selv, han sad med i hænderne.

Jeg har i mange år vidst, at min isbjørn voksede op i nærheden af Nordpolen uden mor og far.

Og så en dag, da vi sad sammen og så en naturdokumentar om to isbjørneunger, var der et eller andet inde i hans lodne hjerne, der vri-stede sig løs.

En erindring.

En erindring, der var begravet dybt under den usædvanligt store isflage, som skilte ham fra hans bror, og som tvang ham til at gå videre alene.

Hvilket han har gjort lige siden.

”Jeg vil gerne hjælpe dig med at blive forenet med ham, hvis du vil have det,” siger jeg til ham. ”Men vi er nødt til at finde ham først.”

Mega stirrer stadig på tegningen.

”Det ville selvfølgelig gribe meget forstyrrende ind i den daglige drift af min detektivforretning,” forklarer jeg ham. ”Men jeg føler mig på en måde forpligtet til det.”

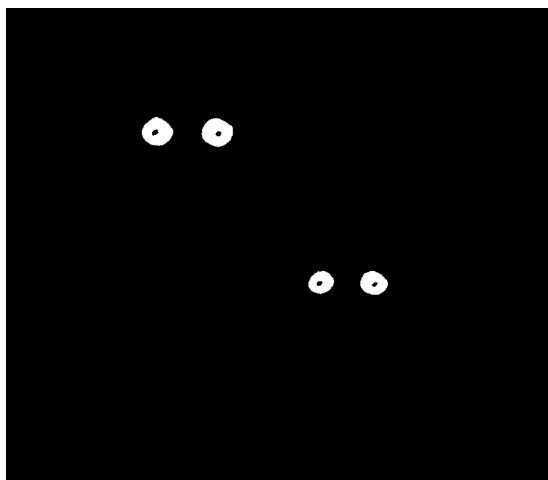
Men han forbliver tavs. For han er en bjørn. Og bjørne er ikke gode til at sætte ord på deres følelser.

Så jeg sætter mig ved siden af ham på græsset og venter.

Og håber på at få et tegn på denne solrige, skyfri morgen.

Og så forsvinder solen.

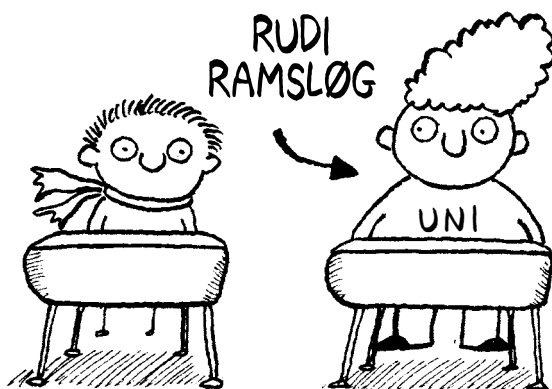

KAPITEL

2

Formørket

”Det var en solformørkelse, Timmy,” siger min bedste ven, Rudi Ramsløg.

”Du tager fejl, Rudi Ramsløg,” siger jeg. ”Det var meget mere end det.”

”Børn,” siger Anders, vores lærer. ”Før vi går i gang med undervisningen, vil jeg gerne høre,

hvor mange af jer der så solformørkelsen her til morgen. Ræk hænderne op.”

Mine klassekammerater rækker hænderne op.

”Brugte I alle sammen de der særlige solformørkelsesbriller, man altid skal huske at bruge?” spørger Anders.

”Ja, det gjorde jeg i hvert fald,” siger Tilde P., som stadig har brillerne på.

”Jeg tror godt, du kan tage dem af, Tilde. Du er indenfor nu.”

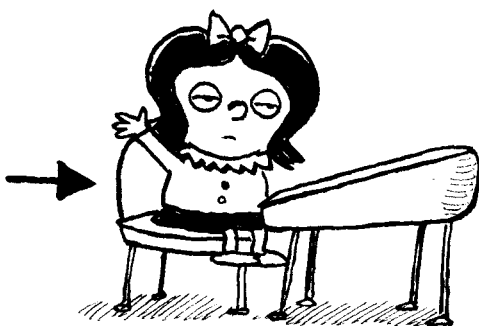

”Er jeg det?” siger hun. ”Jeg kan ikke se en dyt.”

”Godt,” fortsætter Anders. ”Er der en af jer, der har lyst til at komme op og fortælle helt kort, hvad en solformørkelse er?”

”Det vil jeg gerne,” siger Karina Karina, tidligere detektiv og nuværende fiasko, som der ikke er nogen grund til at tale mere om.

TIDLIGERE
DETEKTIV.
NUVÆRENDE
FIASKO.

”Super,” siger Anders. ”Værsgo.”

Karina Karina går op til katederet.

”En solformørkelse er, når Månen dækker for Solen,” siger hun.

”Meget fint,” siger Anders.

Rudi rækker hånden op.

”Ja, Rudi.”

”Det vidste jeg altså også godt,” siger han.

”Ja, det tror jeg gerne,” siger Anders.

”Kommer vi op i det til eksamen?” spørger Rudi.

”Tag det nu bare roligt, Rudi,” siger Anders.

”For jeg fik ikke taget noter til den,” tilføjer Rudi.

”Okay,” siger Anders. ”Så må I godt alle sammen ...”

”Anders,” siger jeg og rækker hånden op, hvilket jeg kun har gjort fire gange i det her semester. Tre af dem for at stille spørgsmålet:

”Ja, Timmy?” siger Anders.

”Jeg vil bare gerne sige noget mere om solformørkelsen.”

Da jeg aldrig nogen sinde før i mit akademiske

liv har meldt mig frivilligt til at bidrage til undervisningen, er min lærer lamslået i et kort øjeblik.

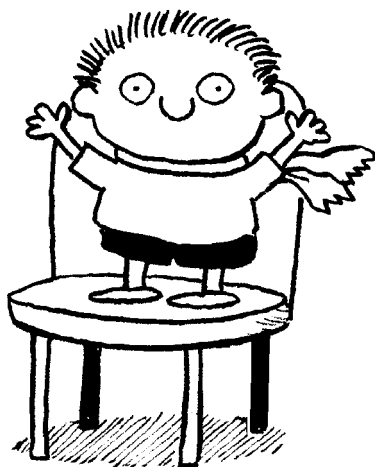
”Okay, Timmy. Det er fint. Men gør det kort.”

Jeg går op til katederet og stiller mig op på Anders’ stol.

”Det, som I så i morges, var et tegn fra guderne,” bekendtgør jeg.

Ingen siger noget.

”Og derfor trækker jeg mig hermed tilbage som detektiv.”

KAPITEL

3

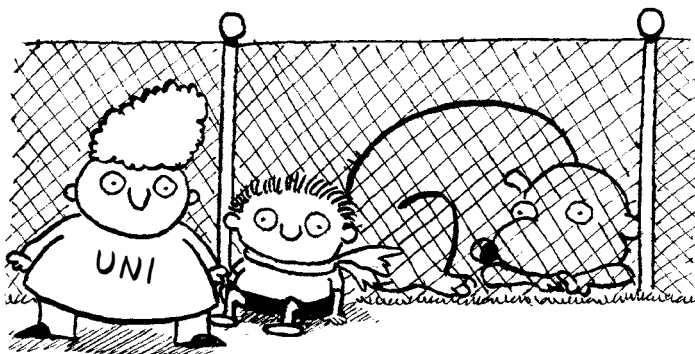
Svar fra himlen

Nyheden om, at jeg trækker mig tilbage, forbløffer mine klassekammerater og sender dem ind i en døs. Det sætter sit tydelige præg på frikvarteret.

Men jeg kan ikke hjælpe dem. For min beslutning er endegyldig.

”Vi spiller fodbold. Vil du være med?” spørger Rudi.

”Det skal nok gå, Rudi,” siger jeg til ham. ”Vi er stadig venner, og jeg bliver også i skolen.”

”Hvad snakker du om?” spørger han, mens en vildfarende bold triller forbi os.

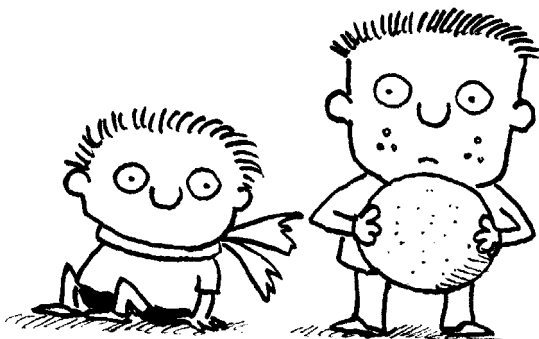
”Min tilbagetrækning.”

Max Larsen løber forbi os efter bolden.

”I skal nok klare den,” siger jeg til Rudi. ”For min ånd vil altid være hos jer.”

Max overhører vores samtale.

”Du er sgu mærkelig,” siger han.

Jeg venter, til han er gået. ”Du skal ikke tale så højt, Rudi. Der er spioner overalt.”

”Okay, men jeg tror ikke, jeg helt forstod alt det der med, at du trækker dig tilbage,” siger

Rudi. "Hvad har en solformørkelse med dig og dit detektivfirma at gøre?"

Det er i situationer som denne, at det står allermest klart for mig, at det ikke betyder noget at have et gennemsnit på 11,5.

"Okay, Rudi, skal jeg virkelig skære det ud i pap for dig?" spørger jeg og sukker.

"Ja, okay, men skynd dig, for jeg vil gerne tilbage til fodboldkampen."

"Du skal ikke skynde på mig," siger jeg og peger på min bjørn, der står bag ved hegnet. "For det handler om den store fyr."

"Gud?"

"Nej, Mega," svarer jeg. "Men ja, også guderne."

"Jeg forstår det ikke rigtigt."

Jeg prøver igen:

"Min isbjørn anmodede mig om hjælp. Men jeg tøvede med at imødekomme hans anmodning, fordi jeg vidste, at det ville gå ud over mit detektivarbejde og koste tid og penge. Jeg befandt mig altså i et moralsk dilemma og løftede derfor blikket til himlen."

”Og?”

”Og så forsvandt Solen.”

”Ja. Månen gik ind foran den.”

”Nej,” siger jeg. ”Jeg tror, at Solen eksploderede.”

”Men, Timmy, hvis Solen eksploderede, hvorfor hænger den så nu oppe på himlen igen?”

”Ja, jeg er jo ikke fysiker,” forklarer jeg ham.

”Den må jo være afeksploderet igen.”

Rudi stirrer på mig.

”Altså, pointen her er, at himlen talte til mig,

Rudi. Og den sagde: "Timmy, du skal trække dig tilbage."

"Okay," siger Rudi. "Jeg går tilbage til de andre og spiller videre."

Han løber sin vej.

Og jeg tilbringer resten af frikvarteret med at skrive mine erindringer.

KAPITEL

4

Mindeværdige minder

Note fra forfatteren:

Som tidligere nævnt trak jeg mig tilbage, fordi jeg ville hjælpe min bjørn. Men efter jeg er gået på pension, er jeg blevet jagtet af universitetsfolk og professionelle kriminalitetsbekæmpere, der vil have mig til at nedfælde min livshistorie på papir, så den kan blive udgivet i en tyk bog. Derfor hermed en kort synopsis:

Erindringer

Jeg er Taber. Timmy Taber. Og jeg er grundlægger af og direktør for det detektivbureau, som jeg har opkaldt efter mig selv: Taber A/S (eller rettere, det var jeg indtil for en halv time siden, da jeg trak mig tilbage).

Jeg har opklaret alle de største forbrydelser i verden. Der er så mange, at der ikke kan blive plads til dem alle sammen i en lille bitte fodnote!

1 Sagen om den stjalne Segway,
sagen om det forsvundne fastelavnslik,
sagen om den forsvundne hr. Skemand,
sagen om den forsvundne globus,
sagen om den stjalne natur- og teknikrapport,
sagen om de stjalne BØP-penge,
sagen om den forsvundne Rudi,
sagen om kaptajnens forsvundne penge (og ja, jeg kunne have sparet plads ved ikke at gentage ordene "sagen om" ved hvert eneste punkt.
Men det er for sent nu. Og hvorfor læser du overhovedet fodnoterne?)

Alle disse forbrydelser opklarede jeg med meget lidt hjælp fra min tidligere partner, Mega.

Isbjørnen Mega, som du mødte for et par sider siden.

Jeg siger 'tidligere' partner, fordi vores professionelle samarbejde ikke har været det allermest stabile. Jeg kan for eksempel nævne, at Mega

- blev partner i firmaet
- blev tvunget ud af firmaet
- kom tilbage til firmaet
- var på prøve i firmaet
- blev fyret
- kom tilbage igen
- blev degraderet
- flygtede til Cuba

Men Mega er ikke den eneste stressfaktor i mit liv.

Der er også min mor, som har giftet sig med vores tidligere dørmænd, Portner-Jørgen, som derefter blev til Ægteemand Jørgen.

MOR ÆGTEMAND JØRGEN

Vi skulle alle tre være flyttet til Herning, fordi Ægteemand Jørgen havde fået arbejde der, men så gjorde vi det alligevel ikke.

Så nu bor vi i et byhus inde i byen, og hvis du ikke ved, hvad et byhus er, så kan det bedst forklares således:

Jeg ved
det ikke

Og så er der min far, som jeg mødte
for første gang sidste sommer.

(Jeg kan ikke huske, hvordan han
ser ud, så jeg har tegnet en
herresko).

Og nu har jeg trukket mig tilbage
fra min detektivvirksomhed.

Og selvom det føles meget
tilfredsstillende, er jeg bange
for, at forbryderne vil benytte
lejligheden til atter at udfolde sig
helt uhemmet.

Og kaste verden ud i kaos.

Et scenarie, der er så
rædselsvækkende, at